

A photograph of a woman with long dark hair lying on a light-colored, textured surface. She is holding a bunch of dark purple grapes over her mouth, with some grapes resting on her lips. Her eyes are closed, and she has a serene expression. Her left hand is resting on her right arm. She is wearing a light blue lace-up garment at the bottom of the frame.

Jana Benková

**Dievča
s mačacím
menom**

MOTÝL

Dievča
s mačacím
menom

Copyright © Jana Benková 2014

Design © Motýl design 2014

Cover photo © Rastislav Brezovský, modelka: Soňa Štefková

Foto autorky: Petra Áčová, vizáž: Karin Brodňanová

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2014

ISBN: 978-80-8164-018-6

Jana Benková

Dievča
s mačacím
menom

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Všetky mená postáv a firiem v tomto príbehu sú vymyslené
a nemajú žiadne súvislosti so skutočnosťou.

Prvá kapitola

„Som v nich dosť chudá, či ani nie? Takto zboku som? Čo si myslíš?“ teatrálne som vyšla zo skúšobnej kabínky doprostred butiku s luxurným oblečením, sťahovala som neexistujúce brucho a žmurkla na Natáliu.

Stála pri pulte, ale hneď sa otočila a vyvalila oči. „Paráda! Parádicka! Lepšie než J. Lo v tej nedávnej šou!“ Docupkala ku mne. Bola asi o päť centimetrov nižšia, ale štíhla rovnako ako ja. Nahodená do jednoduchých, ale elegantných puzdrových čiernych mini, ktoré dostala od majiteľky ako odmenu, mi upravovala spodný lem šiat, do ktorých som sa nasúkala. Predstava hviezdy Jennifer Lopezovej ju však neopúšťala. „Ty máš však lepšiu postavu než ona, si dokonalá a tieto handdry ti ju ešte vylepšili! Saša, si úplne top! Môžeš ísť rovno na Oscary do Ameriky!“

„Myslíš?“ krútila som sa pred zrkadlom a obzerala som si tú rafinovane ušitú červenú nádheru sprava i zľava. Zavlnila som bokmi a sukňa šiat môj pohyb skopírovala. Pohodila som dlhými vlasmi s takým výrazom a sebavedomím, akoby som si tie šaty mohla dovoliť. Alebo akoby som tu nakupovala každý deň.

„No bezpečne, to mi ver! Si ako filmová hviezda! Máš v nich dlhé nohy až do oblakov! Dávno ti hovorím, čo ty robíš v tom dedinskom pajzli, ty patríš na móla! Alebo do telky!“

„Jasné, už mi chýba len peroxidové háró a špúlenie pier a pôjdem moderovať do súkromnej televízie, alebo začnem

robiť modeling v tridsiatke a prerazím aj v Ugande – ale vekovým rekordom,“ chichotala som sa a moja kamarátka sa pridala.

Poznáme sa už od základnej školy. Sedeli sme spolu v jednej lavici od druhej triedy. Teda... Okrem siedmej. Vtedy sme sa cez prázdniny pohádali o Gabrielov bozk. Prvá ho dostala ona a mňa to, pochopiteľne, vyviedlo z miery tak, že som si k nej v siedmej bé potom nesadla a radšej som, nafučaná a urazená na Natáliu, znášala trampoty spolužiačky Diany, ktorá mala asi 68 alergií a každý deň podrobne a farbisto riešila inú. Po polroku som sa však odľučala a opäť sme boli s Niou, ako som Natáliu zvykla volať, tá známa nepriestrelná dvojica dlhonohých gaziel, za ktorou sa otáčali chalani zo všetkých ročníkov. Mimochodom, Gabo napokon nezbalil ani jednu z nás.

Prežili sme spolu asi všetko podstatné. Prvú menštruáciu a vyplakávanie, že odteraz každý mesiac... Ááách. Prvé skutočné začervenanie sa pred chlapcom a prvé rande v štrnástich. Teda – ona v štrnástich. Ja trochu neskôr. Vylepovanie plagátov našich idolov na steny detskej izby a slzavé údolie pri ich odlepovaní a priam rituálnom odhodení do zabudnutia...

Skrátim to, je ako moja druhá sestra. Jednu pokrvnú totiž mám. Doma. Moju Lindušku.

Vystrčila som zadok, pokrútila bokmi a koketne luskla prstami. Svet je gombička! „Sú svetové, fakt. A len za... Koľko? Osemsto? Zoberiem si troje,“ zdvihla som ukazovák. „Každé inej farby.“

Natália sa usmiala a zažmurkala. „To by bol super kšeft! Ale ešte tomu niečo chýba...“ zamyslene skúmala moju postavu.

„Čo?“ spýtala som sa a rukami som si posunula podprsenku, aby mi prsia dvíhala vyššie a opticky ich o číslo zväčšila.

„Dekolt máš krásne plný, nemrv sa ako decko! Si oblečená za dámu, pamätaj si to,“ zahriakla ma.

„Jáj, vidíš... Zabúdam na to.“

„Skús k tomu túto kabelku,“ podala mi takú útlú zlatistú z výkladu.

Prešla som sa a ona opäť zjojkla.

Zarazila som sa. „Čo mám krivé nohy?“

„Máš krásne nohy. Len si bosá, zabudli sme na topky! A bude to dokonalé.“

Odbehla a vzápätí pribehla s veľkou modrou škatuľou. Otvorila ju a vybrala lodičky na ultravysokom podpätku. Červené ako šaty, ktoré mi hladili telo.

„No daj, nech sa okolo mňa rozvíri pravý hviezdny prach,“ sprisahanecky som sa na ňu pozrela a hodila som kontrolný pohľad ku dverám. Boli sme samy, ľudia prechádzali okolo obrovského nablýskaného výkladu, ale dnu nevošiel nikto.

Butik TOP Woman bol jedným z najluxusnejších obchodov v Bratislave. Nakupovali v ňom všetky bohaté paničky a neobišla ho ani jedna z televíznych blondínok, takzvaných celebrít, ani luxusných spoločníčok či mileniiek biznismenov v bielych golieroch, takzvaných asistentiek. Ceny tu neboli nižšie než trojmiestne, no majiteľka sa vyznala: modely nakupovala od dvoch známych slovenských návrhárov a tie najlepšie kúsky sem zväžala z Paríža a Londýna. Každá žena sa tu musela cítiť ako v rozprávke a ja som nebola výnimkou. Pokojne by som sa tu aj ubytovala.

Natália v obchode pracovala tri roky ako predavačka a ja som ju rada navštevovala. Totiž, v tomto obchodnom centre, kde sa butik nachádzal, boli na prízemí perfektné potraviny,

kde piekli fantastické štrúdle. V našich malých dedinských potravinách sme veru také dobré nemali. A napokon – Natália mi vždy dovolila vyskúšať si tie hriešne drahé handričky, ktoré som videla asi akurát tak v telke v seriáli Sex v meste. Že na ne nikdy nebudem mať, na to som radšej nemyslela. Asi každej žene by také myšlienky priniesli depku, mňa nevynímajúc.

Nastokla som si tie chodúle, trochu neisto sa zakolísala, a keď som konečne nadobudla rovnováhu, prešla som k vysokému žiarivému zrkadlu.

„Ale tú zlatú kabelu by som k tomu nedávala, už takto sa jagám ako hviezda na jasnej oblohe,“ pokrčila som nosom.

„Neblbni, zlato je neoddeliteľnou súčasťou červených modelov,“ nadvihla obočie Natália.

A vtedy som si ho všimla.

Hľadel mojím smerom.

Zagúľala som očami doľava, aby som bez pohnutia hlavy čakla, či sa pozerá naozaj na mňa, alebo ho zaujalo niečo v obchode.

On však hľadel na mňa, priamo a bez akéhokoľvek ostychu. Keď zaregistroval, že som pod tlakom jeho pohľadu po chvíľke jemne pootočila hlavu, tvárou mu preletel slabý úsmev. Stál tam však ďalej ako urieknutý.

Prstami som si prečesala vlasy, ktoré mi padali do tváre a naklonila sa k zrkadlu, predstierajúc, že si naozaj len upravujem účes a nič iné nevnímam. Ved' som ani nevnímala – nič okrem neho. Natália čosi utrúsila k tej kabelke, no ja som mala hlavu úplne inde...

On... Bol krásny. Veľký. Teda... Nevieť, či... Ale vysoký bol. Chcela som to ignorovať a najradšej by som už bola jedným skokom bezpečne za dverami skúšobnej kabíny, ale

nemohla som sa pohnúť. Túžba, tá mrcha, ma tam priklincovala a milý fešák si ma mohol zobrať aj domov pod pazuchou ako papierovú maketu a ani by som nepípala!

„Kuká na teba,“ pobiehala okolo mňa Natália a potom sa zohla, tváriac sa, že mi zapína topánku. „Vieš, tamten...“

„Vidím, ten feši. Možno tam len náhodne stojí a čaká na nejakú supermodelku, z ktorej padneme na zadok.“ Snažila som sa uvoľniť.

V zrkadle sa mi odrážal jeho obraz. Tmavý oblek, hm... Zjavne šitý na mieru. Snehobiela košeľa, pod krkom rozopnutá. Prstami si prešiel hnedé vlasy a zostali mu trochu rozstrapené.

„Nevyzerá, že by čakal.“

„No, kuká na teba ako na svätý obrázok.“

„Dúfam, že nie. Dúfam, že kuká sexi. Ešte kuká?“

„No. Áno.“

„Odnes ma do kabíny.“

„Čooo?“

„Odnes ma tam, v týchto chodúľoch tam totiž nedôjdem. Normálne ma zober cez plece ako figurínu. Som paralyzovaná. Úplne som sa vnútri zošúverila od stresu! A zhrbatiem z toho.“

Natálii preletel po tvári výraz paniky. „Len sa nehrb, ty trúba, a pekne sa vyrovnaj! Vieš čo? Pôjdeš za ním.“

„Zbláznila si sa?“ vyhŕkla som, ale hlas som tlmila.

„A čo by si nešla? Keď sem tak nakúka, prešetríme, čo je to zač. Hovorím ti, stoj pekne rovno.“

„Choď si tam sama, ja tu zostanem a kým neodíde, z obchodu ma nedostaneš.“

„Trdlo. Usmievaj sa. Usmievaj sa, lebo ti jednu vytnem! Tak, dobre. Očarila si ho, tak sa netvár ako na úteku po krádeži.“

„Lenže ja sa tak cítim. Stres, nechápeš?“

„Ty si krava, Saša. Už sa zobuď. Všetci chlapi nehryzú. Ivan bol somár. Nevážil si, čo v tebe má. Už ho nerieš.“

Zovrelo mi srdce. Ivan... „Neriešim.“

„...no chlapov sa bojíš.“

„Nebojím.“

„Ale skrývaš sa pred nimi. A panikáriš ako tínedžerka, keď sa nejaký na teba pozrie. Lenže tamten nie je len tak nejaký.“

„Tamten by o mňa nezakopol,“ doplnila som ju.

„Nuž... Nezdá sa mi. Práve naopak. Stojí tam ako prilepený. Stále. To už nie je len tak.“

„Stále? Preboha! Ako sa dostanem domov? Veď ty tu ani nemáš zadný východ!“

Nia sa chichotala, až sa prehýbala. „Chod' za ním. Hovorím ti, chod'.“

Takže tam stále postáva. „Ja? Nech príde on.“

„Tak ho pozvi pohľadom. Možno je nesmelý.“

„Tento?“

„A vieš, kto to je?“

„Netuším. Krásny chlap. Krajší než Channing Tatum. Teraz ho vidím. Vidím ho! Pozerá sa. Odpadnem!“

Natália si pošúchala dlane. „Nieкого mi pripomína...“

„Aj mne. Len netuším, koho.“

„No... Občas ho tu vídam, asi preto mi je povedomý,“ rozmýšľala.

„Možno mi chce niečo ukradnúť.“

„Ukradnúť... To istotne. Tie perfektné šesťročné tenisky, ktoré máš v kabínke a držia pohromade už len silou vôle?“

„Tak čo by chcel?“

„Kradnúť tento fešák teda určite nepotrebuje...“ zasipela.

„Počúvaj, Saša, ale ty si ho fakt uriekla. Povyťahni si trochu

tie šaty, nie sme v kostole. Pohrávaj sa s ním. O chvíľu sem vletí ako raketa, uvidíš.“

„No to určite! Len tak-tak mi prikryli nohavičky. Sprosté krátke šaty.“

„A čo?“ chechtla sa Nia a šaty mi na stehne zámerne posunula tak, aby mi vykukla červená spodná bielizeň.

„Zabijem ťa,“ odtiahla som jej ruku a šaty som si stiahla naspäť. „Výstrih to má po brucho, nestačí? Hovorím, sprosté šaty.“

„Stačí. Ide sem,“ sykla.

Dievčatá, mne v tej chvíli stúpol tlak asi päťnásobne, začalo mi byť horúco a hlavou mi prebehol celý život! Stojím v luxusnom butiku v centre najväčšieho a najsnobskejšieho nákupného centra v Bratislave, v kabínke mám rozhádzané svoje stokrát vypraté rifle z tržnice a staré tenisky, no na sebe mám šaty, ktoré stoja viac než moje dva mesačné platy, a kráča ku mne najkrajší chlap v meste. Nádherný! Sexi. Impozantný.

Stihla som len bočný pohľad na skúšobnú kabínu, či odtiaľ netrčia moje ošúchané veci, a už ma atakovala dráždivá vôňa, ktorá ešte zvýrazňovala existenciu tej krásnej hory testosterónu.

Baby, bolo to fakt ako v céčkovom hollywoodskom slad'áku! Lenže tu sa telka nedala vypnúť, ja som tam reálne stála a on bol už pri mne.

Natália sa vyparila, či čo? Lebo cítila som len jeho. Otočila som sa.

Nie, nepozerali sa na mňa nebovomodré oči, ktoré ma postupne roztápali ako horúcu čokoládu, to už by asi bolo priveľa. Boli to tmavé oči s výrazom lovca. Trochu pohol perami. Na okamih privrel oči a až s arogantnou nehanebnosťou si premeral celú moju postavu.

„Slečna, videl som vás zvonka, prepáčte, ale nebolo možné vás prehliadnuť.“

Môj ľahký úsmev. Horko-ťažko vydolovaný odkiaľsi zvnútra. Čo som mala hovoriť?

„Prepáčte,“ pokračoval, „ale... keď si kúpite šaty, išli by ste so mnou na kávu?“

Kúpim? Aha... Ja som v tých šatách... Aha. Na chodúľoch som. A na kávu ma volá... Takže si to zhrňme pekne do súvislej vety... On ma pozýva na kávu. Keď si kúpim tohto červeného zabijaka chlapov, ktorého mám na sebe.

Mozog mi hral v hlave veľmi čudné hry. Nebolo to vtipné, chcela som sa zhrbiť a ujsť za tie dvere, kde sa skrývajú moje džínsy za osem eur a plátenná kabelka. A strhnúť zo seba tú sexi nádheru, ktorá zo mňa robí inú ženu. A schúliť sa tam a priatť si, nech som už doma s Lindou a Mišiakom.

„Zaskočil som vás? Ospravedlňujem sa.“

Pozeral sa na mňa tvrdo, živočíšne. Myslím, že som v tej chvíli presne vedela, ako sa cítila Anna Kareninová, keď sa im s Vronským pohľadý preťali po prvý raz.

Pôsobil síce jemne arogantne, no bol milý, hoci očividne mu vôbec nenapadlo spýtať sa ma, či som tam sama. Vyparená Nia mi vôbec nepomáhala – kamsi zmizla a mňa nechala v tej kaši. Poriadne horúcej.

„Na kávu? Mám tu spoločnosť.“ Chabý pokus.

„Spoločnosť počká,“ povedal razantne, ale v hlase mal stále ten surový sexuálny podtón, ktorý podlomí nohy každej žene.

„Takže nemám na výber?“

„Nemáte,“ usmial sa doširoka.

„My sa poznáme?“ konečne sa mi vracal hlas a myšlienky sa mi v prstencoch splietali do súvislých viet. Horela som zvedavosťou. No čo, zaflirtujem si.

„Práveže ešte nie.“

„Tak ako viete, že s vami pôjdem?“

Naklonil hlavu mierne nabok. „Dáte mi košom?“

„Samozrejme. Nepoznám vás a vôbec sa mi nepozdáva, že tu na mňa číhate spoza skrine, keď si vyberám šaty a behám tu... polonahá,“ rozhodila som rukami. „Odkiaľsi sa vynoríte a ste si skalopevne istý, že s vami hneď budem opreteký bežať do najbližšej kaviarne alebo bohviekam ešte...“

Myklo mu kútikom úst, ale usmieval sa. „Chcel som vám tým naznačiť, že ste nádherná a do vašich krásnych očí by som sa chcel pozeráť zblízka.“

„Už ste ich videli, chod'te.“

„Parkujete tu v centre?“ nedal sa odbiť.

Čože? Parkujem? Aha... „No... Parkujem. Čaká ma šofér.“

„Môžem vás aspoň odprevadiť k autu, madam?“

„Rozhodne nie.“

„Som Alexander. Nie som sliedič, som len ohúrený vašou krásou.“

Ale čo? Zažmurkala som, aby som získala čas, keď ma potiahla za rukáv Nia. „Tak, šéfka, ak už ste chceli ísť, podám vám veci,“ prízvukovala každé slovo.

„Tento obchod je váš?“ rozhlíadal sa.

„Áno, môj. Vari na to nevyzerám?“

„Dodávate mu ešte väčší punc luxusu, pôvabu a ženskej jemnosti.“ Lovec bol zjavne verbálne zdatný, keď zacítil potenciálnu korisť.

Nia ma strkala krok za krokom k východu. „Majte sa krásne, šéfka, šaty vám sedia ako uliate, vedela som to,“ vyvalovala na mňa oči, keď si bola istá, že to ten chlap nevidí.

„Nemali ste so sebou žiadne veci? Napríklad kabelku?“ spýtal sa a vo mne zahrkalo. V strese robím chyby!

Moja kabelka má to najlepšie už za sebou. A pokope drží len silou vôle. Mojej. Tak som schytila takú malú čiernu, ktorú mala Natália položenú na stole.

Otočila som ju tak, že nebolo vidno visačku s cenou a zavlnila sa. „Tak pôjdeme, ale len k výťahu, prosím, odtiaľ už trafím sama.“

Alexander mi pokynul, aby som vyšla prvá a prešli sme z predajne na chodbu plnú ľudí. Ešte som zaregistrovala, ako Natália od radosti poskakuje po butiky ako veverička.

„Neviem vaše meno.“

„Som... Mia.“

„Dievča s mačacím menom. Dobré.“

„Ja to vaše nehodnotím.“

Zasa TEN pohľad. „Moje nie je také sexi.“

Ale tvoje telo áno – chcelo sa mi zakričať. „Tak nabudúce,“ hlesla som spôsobne, keď sa za mnou zatvárali dvere výťahu. Zachytila som ešte jeho úsmev.

Koniec rozprávky.

Neviem, ako dlho som sa motala v podzemnej garáži, kým som usúdila, že bude ten fešák z dohľadu aj dosahu. Trochu som sa triasla, trochu vo mne lietali roj motýľov – všade, nielen v žalúdku, a trochu som cítila napätie. Ale ako každá žena – aj isté očakávanie. Bola som veľmi zvedavá, no obavy a rozum momentálne víťazili. Načo si s ním začínať, keď ma najbližšie uvidí v obnosených džinsach?

Natália stála vo dverách obchodu a úzkostlivo ma vyzerala. Ruky mala preložené na hrudi a dvíhala sa na špičky, či ma zbada v dave ľudí. Keby ju uvidela jej skutočná šéfka, na hodinu letí.

Nedočkavo ma vtiahla dnu. „Ja uschnem! Bola si s ním na tej káve!“

„Nebola,“ vyzula som si topánky a podala jej ich. „Tie mi už nikdy neobúvaj, mám z nich natiahnuté žily o pol metra.“

„Čo máš?“ smiala sa a balila ich naspäť do škatule.

„No nedá sa v tom chodiť.“

„Chodili ste? Kde ste boli, čo? Hm?“ natlačila ma do kabínky a kým som sa prezliekala, vykrikovala spoza dverí. „Rozprávaj, lebo ma porazí!“

„Nikde sme nechodili. Pri výťahu som mu dala zbohom,“ vyzliekla som si tenké pančuchy a natiahla si športové ponožky.

„Žartuješ.“

„Nie.“

„Prečo? Veď si bola z neho hotová!“

„No práve. Hanbila som sa. Chcel ísť na kávu.“

„A kde je problém? Bola si krásne oblečená!“

„Veď aj on. Oblek určite šitý na mieru alebo kúpený u Bos-sa. Kravata... Tá košeľa. Bude to boháč.“

„Nuž, to je nejaký problém?“

Mykla som plec om. „Lenže on ma vytočil.“

„Za takú chvíľu?“

„Predstav si, ani sa ma nespýtal, či tu náhodou nie som s partnerom alebo manželom! Jeho sebavedomie nemá hraníc. Ďalší arogantný hňup,“ v mysli sa mi vynorila Ivanova tvár.

„To nerieš. Chlapi sú všetci čudní. Vieš jeho meno?“

„Alexander.“

„Alexander... Nič mi to nepripomína, aj keď mi je naozaj veľmi povedomý.“

„Ale vyviedol ma z miery. Totálne. Všetko vnútri sa mi krúti.“

„Mala si si to užiť a nie ho hneď odmietat.“

Stiahla som zo seba šaty a odložila ich na policu. Napravila som si posunuté ramienko podprsenky. „Lahko sa ti povie...“ Obliekala som sa do bieleho trička, džínsov a tenisiek.

„Zavolá ti?“

„Čože? Nezavolá, daj pokoj. A je to tak dobre. Čo by som mu rozprávala? Že vlastným tento butik? Ved' ja sa tak ani správať neviem.“

Natália sa však už namotala do príbehu o mne a boháčovi a len tak sa nedala odradiť: „Nepodceňuj sa, si vysoká, štíhla, máš dokonalú postavu, a v tých šatách si sa krútila tak noblesne, že... Aj jemu padla sánka.“

„To určite.“

„Zlato, ty si naozaj myslíš, že taký chlap je odkázaný na postávanie pred obchodmi a číhanie na mladé baby? Jemu sa do postele hrnú samy! A určite v poriadne dlhom rade!“

„Nečítaj toľko bulváru.“

„Je to tak, akoby si nepoznala toto mesto.“

Nuž, narodila som sa tu, to áno, ale už takmer desať rokov bývam u sestry na dedine. Vzdialenej síce len osem kilometrov, ale mne sa tá diaľka zdá ako na inú planétu. Lebo tam si v porovnaní s týmto mestským životným štýlom naozaj môžem dovoliť žiť ako na inej planéte.

„Dobre. Určite by som ho okúzlila tým, že žijem na dedine a predávam v obchode. Ešte aj o týždeň by sa na tom smial niekde pred kamerou Smotánky.“

„Ale on si myslí, že si majiteľkou tohto obchodu.“

„A kto s tým začal? No kto?“ pichla som do nej ukazovák.

„Chcela som ti pomôcť.“

„Povedala som mu falošné meno. Že Mia.“

„No, tak ťa aspoň nenájde.“

„Prečo by ma hľadal, preboha? Ved' to bola len taká malá hra. To nemôže dlho vydržať.“

S Niou sme sa ešte chvíľu vzájomne podrývali a chichotali, že sme aspoň videli fešného boháča úplne zblízka a uvarila mi kávu. Poobdivovala som všetky nové modely, ktoré v butiku mala, poukladala som si ich do mozgového priechinka snov o krajších časoch a pobrala sa na autobus.

Keď som vyšla z nablýskaného obchodného centra a pomalým krokom sa približovala k ošúchanej budove stanice, už som bola v inom svete. V tom reálnom.

Podchvíľou som sa obzerala okolo seba, či ho náhodou niekde nezahliadnem a či ma náhodou nehľadá... Či nezapištia pneumatiky jeho auta tesne vedľa mňa a neotvorí mi dvere jeho zdvorilý osobný vodič... Smiešne? Naivné?

Lenže on ma fakt hľadal... Iba som to zatiaľ netušila.

Druhá kapitola

Vystúpila som na druhej zastávke v našej dedine, ktorá sa stala najobľúbenejším satelitom Bratislavčanov. Kedysi malinká obec sa rozrastala na oboch koncoch nebývalým tempom. Nové domy, domčeky i väčšie vily, dokonca celé rady víl naparujúcich sa novotou a luxusom, tu rástli ako huby po daždi. Stačilo mi mesiac vynechať prechádzky na južnom konci, a keď som tam potom prišla, nespoznávala som dve nové ulice plné rozostavaných obydľí.

Prešla som okolo dvoch stánkov s novinami a domácimi potrebami na chodník a upravila si tašku na pleci. Zoberiem domov ešte chlieb – pomyslela som si a vošla som do malého modrého obchodu k tete Eve, kde som pracovala. Dnes som však mala voľno.

Zvonček nad dverami cinkol a ona zdvihla hlavu od akýchsi novín. Ako vždy stála pri pokladni, odkiaľ mala výhľad na celú predajňu. Zákazník tam bol len jeden, akýsi pán si vyberal konzervu.

„Už si doma z výletu?“ usmiala sa.

Teta Eva bola naša vzdialená rodina. Keď asi pred sto rokmi od nás odišiel otec, pomáhala našej mame najviac a vlastne vďaka nej sme sa presťahovali do toho malého marhuľového domčúrika pri brezovom hájiku, keď ho lacno predávali dediči po staršom pánovi. No a keď sme s Lindou prišli o mamu po jednej z jej vážnych operácií, bola to ona, ktorá nám priniesla

koláč a prebrala nás znovu k životu. Pomáhať nám vlastne nikdy neprestala. Mohla si už dávno spokojne a pokojne užívať dôchodok, no ona – a ja ju podozrievam, že najmä pre to, aby som mala prácu – viedla ďalej tento obchod.

V našej obci sme mali potravinové obchody dva, viac nebolo treba. Väčšina ľudí si nosila nákupy z mesta. No aj tak každý občas potreboval niečo viac, takže u nás nakupovali aj tí veľkomožní páni a ich paničky v bavorákoch. A generácia tety Evy na náš obchodík vďaka výbornému čerstvému chlebu nedala dopustiť, takže nám šiel kšeft celkom dobre.

Aj tak si však Eva neodpustila, aby ma podchvíľou presviedčala, aby som sa vrátila do Bratislavy. „Robila si tam dva roky, to ťa naozaj ten chlap tak zranil, že sa nemôžeš spamätať? A vieš, dievča, koľko chlapov ty ešte stretneš?“

Nezranil. Zradil. Ale na Ivana už nechcem myslieť. Je to preč. Teda, to najhoršie je preč. Zatiaľ teda budem tu, kde mám blízko sestru s malým Miškom, svoju jedinú rodinu.

Kúpila som chlebík a blížila som sa k brezovému háju a našej haciende.

Tak sme ju volali, hoci z rozlohy haciendy mala asi tak veľkosť jej predsieni. Útlosť nášho domu ešte zvýrazňovala susedná vila, ktorá sa rozvalovala na veľkom trávnatom pozemku, kam sa vošiel veľký bazén a ešte aj záhradný domček na druhom konci. No – domček ako domček. Tento bol veľký takmer ako naše bývanie. My sme tam žili traja a susedia si do podobnej stavby odkladali motyky a rýle...

Náš domček mal špicatú strechu – preto sme si ho kúpili, to sa nám páčilo. Na prízemí bola len kuchyňa s malou kúpeľňou a jedna izba, obývačka. Pri vstupných dverách sme postavili tenkú stenu, aby nám každá návšteva nepozerala hneď do celej domácnosti. Hore sme mali už len tesné